

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POTI SCHIMBA LUMEA?

contacts

ÎMPĂRTĂȘEȘTE VESTEA BUNĂ

Inimă cu inimă

Sanctuarul unei săli de bingo

Jocuri, cafea și conversații

O picătură în oceanul de nevoi

Pentru cineva contează

NOTA EDITORULUI MISIUNEA NOASTRĂ

Când Iisus le-a apărut ucenicilor Săi, după învierea Sa, El i-a salutat spunându-le: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Astăzi, ca ucenici ai lui Hristos, suntem și noi însărcinați să împărtășim vestea bună a evangheliei. Numărul din această lună al revistei explorează nenumăratele modalități prin care noi putem fi lumina Lui în lume.

Oamenii apreciază când suntem interesați de ei personal, iar un zâmbet prietenesc este un bun început pentru aproape orice conversație. Să ascuți este de obicei primul pas ca să arăți dragostea lui Dumnezeu. Când ascultăm cu atenție la ce spune cineva, putem de obicei să găsim un punct comun care să deschidă calea spre o conversație mai profundă. Nu trebuie să fie complicat să ne împărtășim credința. Puțini oameni vor să audă predici încărcate de doctrine, însă oamenii de obicei apreciază experiențele personale ale altora sau cuvinte simple despre speranță și credință. Timpul pe care îl petrecem cu cineva nu este niciodată pierdut sau inutil.

„Îi pasă cuiva de mine?” Te-ar surprinde să afli cât de mulți oameni se chinuie cu această întrebare care persistă în subconștientul lor. Iar noi avem răspunsul. „Da! Lui Dumnezeu îi

pasă și te cunoaște persoanl. El te cunoaște până în străfundurile ființei tale, toate gândurile și toate îngrijorările tale. Iisus dorește să facă parte din viața ta.”

Pe măsură ce lumea devine din ce în ce mai impersonală, flăcăruia noastră de credință strălucește tot mai puternic. Să nu o lași să se stingă! Să nu minimalizăm Duhul lui Dumnezeu din noi. Dacă noi facem primul pas, chiar dacă suntem timizi, Duhul Sfânt va vorbi prin noi ca să aducă speranță și lumină în viața cuiva. Dacă noi îl evidențiem pe Iisus, atunci El îi va atrage pe oameni către Sine.

„Hristos nu are alt trup decât pe al tău, nu are alte mâini decât pe ale tale, nu are alte picioare decât pe ale tale; prin ochii tăi privește Hristos cu compasiune lumea.” [[Atribuită de obicei Sfintei Tereza de Avila]] Singura iubire a lui Dumnezeu pe care o văd mulți oameni este iubirea pe care o văd în noi. Ai fi surprins să afli ce efect poate avea asupra sufletului unui om un cuvânt de bunătate și de credință și o privire cu simpatie. Dacă privim fiecare om ca pe o ființă ce are nevoie de Iisus, Mântuitorul nostru, dragostea lui Dumnezeu va curge prin noi.

Oamenii cunosc destul Iad, hai să le arătăm puțin mai mult Rai!

SĂ FII PRECUM ROUA

CURTIS PETER VAN GORDER

În Scripturi, roua este un semn al binecuvântării, căci în climatul dur și arid, nicio plantă n-ar supraviețui fără ea.

De mii de ani oamenii au conceput modalități de a capta roua dimineții. În Israel arheologii au găsit pereți circulari construiți în jurul plantelor pentru a colecta umezeală prin condensare. În Egipt și deșertul Atacama din America de Sud grămezi de pietre erau aranjate astfel încât condensarea să se scurgă pe interiorul pereților, unde să fie adunată.

Azi, organizații non-profit dezvoltă modalități de colectare pentru rouă cu speranța de a aduna apă prețioasă. Spre exemplu, în Chungungo, Chile, unde precipitațiile anuale sunt mai puțin de 6 cm, satul a adunat 15.000 litri de apă pe an în ultimii zece ani, folosind astfel de metode.

Firma de inginerie AUK și organizația de caritate Water Aid au ținut un concurs pentru găsirea de noi tehnologii care să ajute oamenii să aibă acces la apă curată în zone unde apa este o raritate. Concursul a fost câștigat de arhitecții israelieni Cory și Malka, care au proiectat un sistem de colectare pentru rouă. Ei s-au inspirat de la pâna de păianjen pe care se adunau picături de apă și în deșert. Proiectul constă într-un dispozitiv de formă piramidală inversată, făcut

dintr-o foaie de material, care colectează roua și o conduce către unitatea de filtrare.

Cercetătorii chinezi studiază pâzele de păianjen ca să înțeleagă de ce sunt atât de eficiente în colectarea apei. Ei au aflat că pâna de păianjen își schimbă structura în contact cu apa, ceea ce face ca ea să poată direcționa mai bine picăturile de apă.

Precum pâna de păianjen, și noi putem direcționa „apa vieții” acolo unde este necesară. Când peste tot în jurul nostru este uscat și sterp, atunci este momentul ca noi să dăm drumul la apă. Mulți oameni în lumea noastră de azi leșină de sete – nu pentru apă, ci pentru Cuvântul și adevărul lui Dumnezeu. Noi le putem aduce acea apă care să le stâmpere setea.

Tot așa cum roua aduce apa din aer și noi facem credința în Dumnezeu să prindă viață. Noi facem ca lucrurile invizibile ale iubirii lui Dumnezeu să se manifeste clar prin faptele noastre. Iisus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Să fim și noi cunoscuți prin acea dragoste care face ceea ce este invizibil să fie vizibil și ceea ce este abstract să fie foarte real. Să fim noi apa vieții, un ajutor constant la vreme de necaz pentru cei care au cel mai mult nevoie de ea.

ÎMPĂRTĂȘEȘTE VEȘTEA BUNĂ – INIMĂ CU INIMĂ

Să îți împărtășești credința cu alții și să-i îndrepti către vestea bună a mântuirii prin Hristos poate fi o provocare, dar este și o îndatorire foarte satisfăcătoare. Nu toată lumea este interesată să știe despre Iisus și să intre într-o relație cu Dumnezeu. Dar când oamenii primesc o mărturie și vin la Hristos – fie imediat, atunci pe loc, sau mai târziu – este un privilegiu minunat de a fi făcut parte, într-un fel, din asta.

În calitate de ambasadori ai lui Hristos (2 Corinteni 5:20), noi suntem precum niște fermieri. Ne facem partea să arăm pământul, să

punem sămânța adevărului, să o udăm și să o fertilizăm, dar numai Dumnezeu poate face ca sămânța să crească în inimile oamenilor. Indiferent cât de eficient ai împărtășit evanghelia cu alții, rezultatul mărturisirii este în mâinile Domnului și depinde de răspunsul individului. (Vezi „Pilda semănătorului” din Luca 8:5-15.) Poate că nu vei vedea niciodată rezultatul mărturiei tale și poate că mulți oameni vor face parte, în timp, din călătoria unui om spre Hristos. Unul poate că ară, altul poate că plantează sămânța și altul udă. Însă Dumnezeu este

cel care face să crească (1 Corinteni 3:6).

Dacă noi suntem conștiințioși să mărturisim, să împărțim broșuri evanghelice sau Noi Testamente oamenilor, putem avea încredere în Duhul Sfânt să lucreze în inimile și în viețile lor. Fie că persoana alege sau nu să îl primească pe Hristos, noi rămânem credincioși chemării noastre de a le da ocazia să îl cunoască pe Hristos (Romani 10:14).

Sugestii pentru o mărturisire eficientă

Noi suntem trimiși să împărțim vestea bună cu toți oamenii și să fim un exemplu al iubirii lui Dumnezeu (Marcu 16:15; Ioan 13:35). Pentru asta este important să privim fiecare om ca fiind important în ochii lui Dumnezeu și iubit de El. Trebuie să trecem de aparențe și să vedem ceea ce Dumnezeu vede. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7).

Iisus ne-a dat un exemplu abordând oameni care erau disprețuiți de societate. El a vorbit vameșilor, precum Zacheu (Luca 19:1-10), iar pe Matei l-a chemat să fie unul dintre apostolii Lui (Matei 9:9). El s-a preocupat de proscrisi și i-a vindecat pe cei „de neatins” din zilele Lui. Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să vedem fiecare om pe care ni-l trimite în cale așa cum îl vede El și să îl iubim așa cum îl iubeste El.

De cele mai multe ori necesită timp, dragoste și răbdare să aduci un om la stadiul de a avea o cunoaștere salvatoare despre Iisus. În unele cazuri cere prietenie – să clădești o relație bună cu vecinul, cu prietenul, cu colegul de lucru sau de studii. Unii oameni sunt atrași spre creștinism prin felul în care noi trăim și de dragostea și grija noastră pentru alții.

Dacă oamenii cu care interacționăm nu sunt pregătiți să primească o mărturisire creștină, n-ar trebui să renunțăm la ei. Poate că influența noastră este doar o parte din călătoria lor spre Iisus, care s-ar putea să dureze câțiva ani. Noi ne putem ruga pentru ei și îi putem cere Domnului să continue să lucreze în inimile lor. Le putem spune că suntem bucuroși să continuăm să vorbim cu ei. Le putem da un exemplu viu al iubirii lui Dumnezeu prin fap-

tele noastre de îngrijire (1 Ioan 3:18).

Unii oameni cărora le mărturisim sau le dăm un pliant evanghelic pot fi deschiși și pregătiți să primească mesajul și vor dori să afle despre credința creștină. Dar să nu te surprindă dacă alții se arată dezinteresați. Poate fi puțin descurajator când încerci să le împărtășești adevărul care i-ar elibera (Ioan 8:31-32), iar ei te ignoră sau schimbă subiectul. Când se întâmplă asta, să nu te descurajezi.

Reacția unor oameni la mărturia creștină poate fi negativă și dacă sunt prinși pe nepregătite. Poate că nu s-au așteptat să intre într-o discuție pe un subiect atât de profund cum este credința în Dumnezeu sau destinația lor finală. Alții poate că au avut experiențe negative sau au auzit argumente împotriva credinței, ce i-au lăsat deziluzionați.

Unii oameni se îngrijorează că, dacă îl acceptă pe Iisus ca Mântuitor, trădează religia în care i-au crescut părinții lor sau că vor fi excluși din familia și cultura lor. Alții mai au încă nevoie de timp să își dea seama că este inutil să cauți adevăr și scop în viață în lucrurile acestei lumi, sau nu vor să li se amintească de moarte, de viața de dincolo și de destinul lor etern.

Unii oameni îți vor critica credința sau vor dezbate creștinismul fiindcă sunt sceptici și necredincioși și vor să-și ventileze opiniile. Însă unii caută cu sinceritate și faptul că argumentează și dezbate Biblia și creștinismul este deosebit de caută cu adevărat răspunsuri; ei doresc să li se depășească obiecțiile.

Felul în care a răspuns Iisus la întrebările care i s-au pus este un bun exemplu. Unele dintre aceste întrebări au venit de la oameni care doreau cu adevărat să cunoască adevărul, precum Nicodim, care L-a întrebat pe Iisus cum poate cineva să fie născut din nou (Ioan 3:1-21) și femeia samariteană de la fântână care L-a întrebat despre apa vieții (Ioan 4:5-29). Iisus le-a răspuns la întrebări cu compasiune și i-a îndreptat către adevăr, despre cine este El și cum să intre în împărăția lui Dumnezeu.

În alte cazuri, El i-a provocat pe cei ale căror întrebări nu erau sincere, cum a fost atunci când fariseii L-au întrebat dacă o femeie prinsă în preacurvie ar trebui omorâtă cu pietre pen-

tru păcatul ei. Iisus le-a răspuns spunând: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:3-7).

Când întâlnim oameni care răspund negativ sau se opun credinței noastre, Biblia ne învață să fim întotdeauna „gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15). De obicei, cea mai bună modalitate de a aborda punctele de dezacord nu este prin a respinge ce spune celălalt, ci prin a asculta și a prezenta adevărul într-o modalitate iubitoare și pozitivă (Coloseni 4:5-6). Dacă observi că cineva clar nu dorește să audă despre adevărul lui Dumnezeu din Biblie, poți, politicos, să ieși din conversație.

O mărturie câștigătoare

Apostolul Pavel a declarat: „M-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți...M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei. Fac totul pentru evanghelie, ca să am și eu parte de ea” (1 Corinteni 9:19-23).

Putem și noi să căutăm să relaționăm cu oamenii în situația lor și după trecutul și cultura lor. Putem încerca să stabilim cât mai multe

puncte comune posibil. Când ne împărtășim credința oamenilor care provin din medii necreștine, ne putem concentra pe persoana lui Iisus, căci El este singura personalitate religioasă care și-a dat viața pentru iertarea și mântuirea umanității. Putem vorbi despre dragostea Lui pentru toți oamenii și puterea Lui de a transforma inimile și viețile frânte pentru eternitate.

Noi, creștinii, am fost chemați și însărcinați să fim o mărturie pentru Iisus și să împărtășim vestea bună cu oamenii pe care Domnul ni-i scoate în cale (2 Corinteni 5:20). Este un privilegiu să jucăm un rol în felul cum Domnul transformă viețile oamenilor și să știm că cel căruia i-am împărtășit adevărul a ajuns la mântuirea eternă. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15:10) iar noi, ca instrumente ale lui Dumnezeu pe pământ, luăm parte la acea bucurie.

Nu este întotdeauna o muncă ușoară, dar ne ajută să ne amintim că fiecare sacrificiu pe care îl facem în viața aceasta va merita atunci când îl vom vedea pe Iisus. Într-o bună zi vom simți bucuria de a ști că am jucat un rol în mântuirea altora și că am fost conștiințioși cu Marea Împuternicire pe care ne-a dat-o Iisus.

O VIAȚĂ SALVATĂ, O INIMĂ VINDECATĂ

CHRISTIAN SERGEI

În centrul orașului Nouméa, unde am trăit o vreme, era o zonă de relaxare comodă unde eu și soția socializam cu prietenii la o ceașcă de cafea. Maria, chelnerița care ne servea de obicei, a început să ne îndrăgească. Din când în când conversam și îi făcea plăcere fiindcă noi nu vorbeam despre religie.

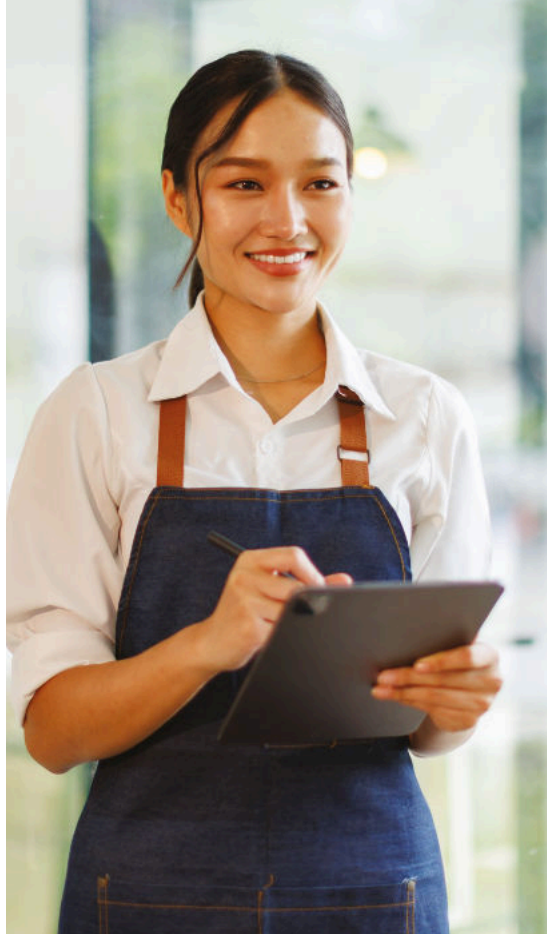
Era o tânără de vreo 30 de ani, singură, care fusese rănită profund de oameni la care ținea. Noi i-am dat un pliant ce avea o imagine cu Iisus și un mesaj frumos despre mântuire, dar mai târziu a recunoscut că *nu* îl citise.

Am mai trecut o dată pe acolo, într-o seară, dar Maria nu era în apele ei. De obicei zâmbea, dar acum fața ei era încruntată. Părea disprețată. Nimic din ce am făcut nu a ajutat-o și în cele din urmă a plecat de lângă noi.

După o săptămână, am trecut din nou pe acolo. Maria era acolo și am fost uimiți când am văzut-o. Era complet diferită, ca de la zi la noapte! A stat lângă noi și ne-a povestit următoarea întâmplare uimitoare:

Ultima oară când v-am văzut a fost cea mai rea zi din viața mea! Eram copleșită de neputință și descurajare. Doar să vă văd pe voi doi așa de fericiți și de liniștiți a adăugat la disperarea mea, așa că am decis să plec de la lucru mai repede și m-am târât spre casă.

Aveam dureri mari și doream să le sfârșesc

pe toate! Am somnifere în noptieră și când m-am întins în pat m-am decis să le înghit pe toate și să îmi pun capăt zilelor.

Când am deschis noptiera să iau pastilele am văzut pliantul vostru cu imaginea lui Iisus. Am simțit cum mă privește cu atâta pace și dragoste. Am fost atrasă de el ca un magnet și l-am citit, apoi am izbucnit incontrolabil în lacrimi. Am citit rugăciunea de la final din nou și din nou și mi-am dat inima lui Iisus. Apoi am adormit.

Când m-am trezit a doua zi dimineață eram o altă persoană. Toată povara, anxietatea și amărăciunea dispăruseră. M-am simțit liberă, eliberată și cu adevărat fericită, poate pentru prima oară în viața mea!

Dragostea lui Iisus este așa de puternică!

SANCTUARUL UNEI SĂLI DE BINGO

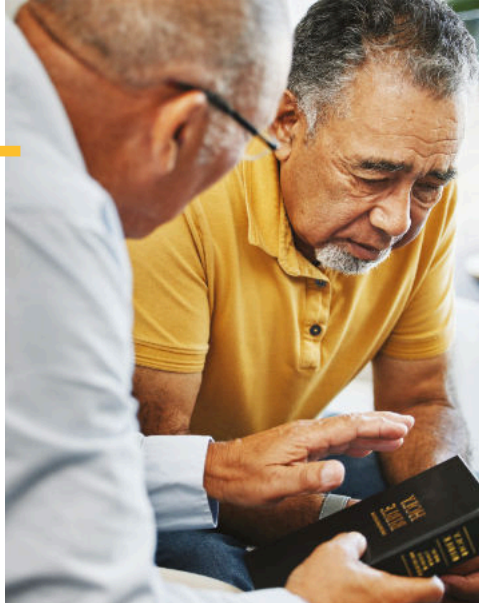
SAM DE LA CRUZ

Noi ne-am devotat 26 de ani să conducem o asociație umanitară creștină, dar cine și-ar fi imaginat că o sală de bingo ar putea fi un loc de misiune? De două ori pe săptămână, eu și Diane mergeam acolo ca voluntari, ajutând organizația noastră și alte asociații să strângem fonduri pentru proiectele locale. Cu timpul a ajuns mai mult decât o strângere de fonduri; era o ocazie să întâlnim oameni, să le ascultăm poveștile și să fim alături de ei în dificultățile lor.

Mulți dintre seniori nu vin doar pentru jocuri, ci pentru companie. Munca noastră a evoluat de la a fi doar acolo, fizic, cu ei. Nu am plănuit nimic; doar am răspuns la nevoile pe care le-am văzut. Cu timpul am realizat că prezența noastră – și faptul că îi ascultam – conta foarte mult. Sala de bingo, cu murmurul constant de conversații și aroma de cafea, era locul unde oamenii își înfruntau boala, pierderea și realitatea îmbătrânirii.

Lona, de exemplu, și-a pierdut fiul chiar de Ziua Mamei, cu doi ani în urmă. Încă jelește și poartă o vină de care nu poate scăpa. Martha și-a pierdut recent soțul și ne spune mereu că se simte singură. Lindsey și-a pierdut soțul anul acesta, iar durerea se simte încă atât de proaspătă că de multe ori nu își poate stăpâni lacrimile nici în timpul partidei de bingo. *(Numele au fost schimbate pentru protejarea intimității persoanelor respective).*

Mulți oameni poartă dureri profunde, iar un cuvânt blând, să îi ascuți cu răbdare, sau pur și simplu doar să stai cu ei în liniște le face mai bine decât orice sfat. Îmi vine în minte

Galateni 6:2: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos”.

Chiar și în momentele dificile, viața merge mai departe și există modalități, chiar și mici, prin care speranța să se arate. Uneori este un râset pentru o amintire comună, sau o mână așezată ușor pe brațul celui alt. Acestea sunt momentele în care durerea și mângâierea se întâlnesc.

Putem încă să învățăm de la seniori, din poveștile lor și din faptul că gesturile mici pot însemna atât de mult. Fiecare vizită ne învață răbdare, empatie și puterea negrăită a faptului de a fi prezent. Chiar și un simplu „Ce mai faci azi?” poate deschide o inimă.

Sala de bingo poate părea ceva obișnuit, dar pentru cei ce merg acolo este ca un fel de sanctuar. Prin măruntele interacțiuni – ascultare, râs, povestirea unei amintiri – speranța crește câte puțin.

Și să nu uităm de Sarah, care a câștigat recent lupta cu cancerul. Zâmbetul ei, râsul și energia regăsite le reamintește tuturor că, totuși, după chinuri îndelungate, viața poate aduce vindecare, celebrare și noi începuturi.

Deci, revenim și noi acolo, săptămână de săptămână, în acest neașteptat colț de lume unde poveștile oamenilor sunt auzite, unde simpla prezență blândă contează și unde speranța se ridică, în liniște, dar constant..

ÎN AJUTORUL CELOR BOLNAVI

GEORGE SOSICH

Pe măsură ce tot mai mulți dintre prietenii mei îmbătrânesc, ei petrec tot mai mult timp în spital. Mă preocup pentru ei fiindcă știu ce înseamnă asta, căci și eu am petrecut mult timp în spital de când am suferit de insuficiență renală în 1999.

Este foarte greu să fii bolnav și spitalizat. Trebuie să înduri durerea și efectele secundare ale bolii tale, cât și procedurile medicale, singurătatea, incertitudinea în legătură cu sănătatea ta și cu viitorul, stresul familiei și multe altele.

Un lucru pe care l-am învățat din numeroasele mele spitalizări și mai bine de 1500 de vizite pentru dializă și alte proceduri este că mulți dintre ceilalți pacienți trec prin dificultăți similare.

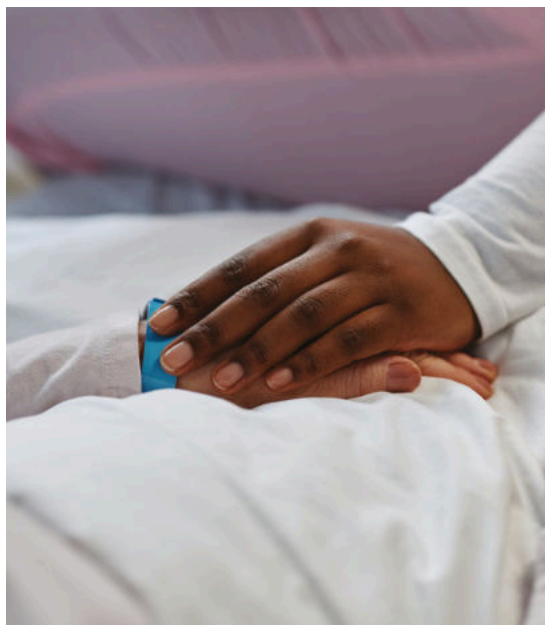
Am întâlnit odată o femeie japoneză în sala de mese a spitalului. Avea spre 40 de ani, suferise și ea de insuficiență renală și, deși primise un transplant, avea complicații și o prognoză nesigură a situației ei. Era deja de mult timp în spital și se simțea foarte singură și deprimată. Ea și soțul ei trăiau pe o insulă, iar distanța făcea cam dificil pentru el să o viziteze.

I-am mărturisit, iar ea L-a primit pe Domnul cu bucurie. Transformarea ei a fost evidentă. Cât am mai stat eu în spital ea a fost radiantă! Când eu am fost externat i-am dat o biblie în japoneză și am ținut legătura. În final a fost externată și ea și s-a întors la casa ei și la soțul ei. Ne reîntâlneam la vizitele lunare pe care le aveam cu specialiștii în transplant de la spital, care ne verificau funcționarea rinichiului, și am văzut că a ajuns o convertită adevărată. Mi-a scris o scrisoare frumoasă de mulțumire și mi-a spus cât de mult i-a schimbat viața în bine faptul că L-a primit pe Iisus.

A fost și pentru mine o experiență frumoasă și satisfăcătoare să fiu un instrument în mâinile Domnului care să aducă mântuirea și transformarea acestei femei japoneze.

Aș fi preferat să nu am boala mea cronică și să nu trebuiască să merg de atâtea ori la spital. Au fost nenumărate ore în care tot ce am putut face era să mă lupt pentru propria mea viață și sănătate și nu am avut puterea să mă preocup și de alții. Dar am avut *de asemenea* și multe ocazii să îmi slujesc și tovarășii de suferință, în ciuda suferințelor mele.

„Care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz” – *2 Corinteni 1:4*

POVESTEA TA ESTE PODUL ALTUIVA

G. L. ELLENS

Ce înseamnă să ne trăim credința în lumea din ziua de azi? Pentru mine a devenit ceva mult mai personal. Nu înseamnă doar să explic ceea ce cred; înseamnă să ofer viața pe care am trăit-o până acum ca dovadă a credincioșiei lui Dumnezeu.

De-a lungul anilor am descoperit ceva prețios. Când vorbesc despre Hristos cu cineva, persoana nu este atât de impresionată de discuțiile mele meticuloase pregătite, cât mai degrabă de experiența prin care am trecut.

Din nou și din nou, am descoperit că atunci când vorbesc cu cineva care este rănit, îndurerat, descurajat sau neliniștit în legătură cu viitorul, de obicei Domnul îmi amintește de o situație asemănătoare prin care am trecut și eu. Îmi amintesc că am vorbit cu prietena mea

Nona după ce sora ei a avut accidentul de bicicletă în urma căruia a murit de hemoragie craniană. Nona a fost înnebunită. Am trecut și eu printr-o situație asemănătoare atunci când fratele meu a murit pe neașteptate din cauza unui atac de cord și am fost copleșită de durere. Atunci Dumnezeu mi-a dat cea mai iubită mângâiere și asigurare că fratele meu este în Rai, unde se bucură de prezența lui Iisus și a celor dragi de acolo.

Când am început să-i povestesc despre ce a făcut Dumnezeu pentru mine când eram așa de îndurerată, ceva s-a schimbat. Ochii Nonei s-au înmuiat. Umerii i s-au relaxat și a început să-și lase garda jos. Nu mai asculta o idee abstractă; auzea cuvinte despre viața veșnică care îi mângâiau sufletul. Nu după mult timp Nona

și-a dat inima lui Iisus, iar acum este fermă în credința ei creștină.

Sunt recunoscătoare când Domnul lucrează în felul acesta. Atunci nu trebuie să caut povestea „potrivită” fiindcă El pur și simplu îmi aduce aminte de o situație din trecutul meu. El folosește situațiile cele mai dificile să aducă mângâiere și speranță pentru altcineva. Ceea ce se simțea ca o durere personală a devenit un pod pentru un alt suflet.

Apostolul Pavel a scris că Dumnezeu „ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz” (2 Corinteni 1:4). Am văzut acest verset trăit atât de des. Mângâierea pe care El mi-a dat-o nu a fost sortită să se încheie la mine; trebuia revărsată și asupra altora.

Oamenii de azi nu sunt impresionați de limbajul religios. Ei sunt flămânzi după autenticitate. Ei întreabă: *Ceea ce spui tu mai stă în picioare când viața se destramă? Mă va susține atunci când rugăciunile mele par că nu primesc răspuns?*

Când spunem și altora despre cum ne-a fost Dumnezeu alături în nopțile noastre întunecate, am răspuns la aceste întrebări fără argument. Experiența noastră de viață a devenit dovada.

Totuși să ne trăim credința nu implică doar ceea ce spunem; ci felul cum trăim. Faptele rămân mai mult timp decât vorbele pe care doar le auzim. Un răspuns blând într-o conversație tensionată. Să îți ceri scuze imediat. Să menții integritatea deși compromisul ar fi mai ușor. Să refuzi să bârfești atunci când alții o fac. Acestea sunt predici fără amvon.

Am învățat, de asemenea, că și vulnerabilitatea are putere. Când recunoaștem „Și eu mă chinui” sau „Nici eu nu înțeleg ce face Dumnezeu” creăm contextul pentru sinceritate. Arătăm că, credința nu este absența dificultății, ci încrederea în mijlocul ei. Când m-am împri-

etenit cu Sari, o mamă singură cu patru copii, am descoperit că împărțându-i din experiențele mele de mamă singură a încurajat-o să aibă încredere în Dumnezeu și să caute la El soluțiile.

Exemplul nostru personal are o greutate enormă în lumea fracturată de azi. Viețile noastre fie întăresc, fie slăbesc mesajul pe care îl proclamăm. Când dragostea ne guvernează răspunsurile, smerenia ne întărește convingerile și harul ne modelează tonul, oamenii observă.

Să îți trăiești credința în ziua de azi nu necesită să fii dinamic sau vocal. De cele mai multe ori înseamnă să îl lăsăm pe Dumnezeu să folosească poveștile vieților noastre, urcușurile cât și coborâșurile. Înseamnă să ne amintim că oamenii bagă de seamă nu numai ce spunem, dar și cum trăim.

Când ne oferim experiențele ca poduri și alegem acțiuni care îl reflectă pe Hristos, și când avem încredere în Duhul Sfânt să aducă cuvintele potrivite la momentul potrivit, mărturia noastră devine atât personală cât și puternică. Mângâierea pe care Dumnezeu ne-o dă poate fi o mângâiere pe care o putem da mai departe. Viețile noastre devin mărturii vii.

Și astfel, inima mea se întoarce către o rugăciune pe care cu toții o putem spune:

Dragă Iisus, fie ca viața mea să spună povestea pe care cuvintele mele o proclamă. Când sunt tentat să ofer un sfat rapid, învață-mă să ofer înțelegere. Când întâlnesc pe cineva în suferință, amintește-mi de cum m-ai cărat Tu prin suferința mea. Păzește-mi acțiunile încât să reflecte caracterul Tău. Să fie răspunsul meu marcat de bunătate, cuvintele mele de blândețe și exemplul meu de integritate. Iar când alții vor vedea ceva bun în mine, să Te vadă pe Tine. În numele lui Iisus, amin.

Dacă viața mea poate aduce măcar un om mai aproape de Hristos, este de ajuns.

O PICĂTURĂ ÎN OCEANUL DE NEVOI

LILIA POTTERS

Zilele trecute, pe când am vizitat o prietenă în vârstă care trăiește într-un centru de îngrijire, am avut ocazia să discut puțin și cu administratoarea centrului, dna Sein. Ea mi-a spus că este din Burma (acum Myanmar/Birmania). I-am menționat că și eu trăisem vreo 10 ani în Thailanda, prin anii '90, și că am vizitat de câteva ori centrul de refugiați Karen din junglă, la granița thailandeză.

Spre surprinderea mea, a exclamat: „Eu am fost refugiată în Karen! Nu cumva erai cu oamenii aceia care ne aduceau daruri și cântau cântece cu noi?” Când i-am confirmat că așa era, m-a îmbrățișat strâns și i-au dat lacrimile.

Și-a amintit cum ea și familia ei au fugit pe jos prin junglă, doar cu ce puteau duce, ca să scape de forțele birmaneze. Mi-a spus că vizita noastră a însemnat foarte mult pentru ei. Și-a amintit clar cum au stat la rând să-și aleagă câte o haină din ceea ce adusesem. Noi nu am putut ajunge la ei decât cu bărcile și de aceea fusesem limitați în ceea ce le-am putut aduce. În ciuda eforturilor noastre care au părut doar niște picături de apă în oceanul de nevoi, auzind aprecierile ei m-a mișcat profund.

Sein mi-a povestit că, după un timp, familia ei a primit permise de rezidență și s-au mutat în Bangkok, de unde apoi au obținut viza pen-

tru SUA. După mulți ani, ea a absolvit facultatea, s-a căsătorit cu un alt refugiat Karen și împreună au un fiu. Ei sunt foarte fericiți și recunoscători să fie aici, deși le-a rămas în amintire cum au fugit din țara natală.

Mi-a povestit de frica ei să nu rămână fără încălțăminte, căci în adolescență, în tabăra de refugiați, a umblat desculță. Mi-a explicat că statura ei micuță și constituția ei firavă se datorează malnutriției pe care au îndurat-o. Eu i-am povestit că noi le adunam provizii și le dădeam unui pastor care venea regulat la Bangkok să le ia. Uimită, mi-a spus că acel pastor era un prieten de-al lor de familie, iar fiica lui era cea mai bună prietenă a ei.

Mai târziu, mi-a spus că ea și familia ei consideră întâlnirea noastră după mai bine de 30 de ani un miracol orchestrat de Dumnezeu. Acum, când îmi vizitez prietena vârstnică, Sein mă așteaptă în poartă. Văzând-o, îmi reamintește că fiecare faptă de bunătate, indiferent cât de mică, contează. Chiar dacă pare o picătură într-un ocean de nevoi, contează pentru cineva.

„Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși” – *Eclesiastul 11:1*

PACEA:

Călătoria, mai mult decât destinația

IRINA MUNTEANU

Ce este pacea minții? Este un gând, un sentiment sau o alegere pe care trebuie să o facem zilnic? Cum putem fi liniștiți într-o lume în care există continuă incertitudine, stress, conflicte și crize? Aceste întrebări le-am avut în minte de ani buni. Totuși, perspectiva mea asupra păcii s-a schimbat de-a lungul anilor.

Pe când aveam 20 de ani viața mi se părea captivantă și motivantă. Scopul meu era să explorez lumea, să întâlnesc oameni noi și să trăiesc experiențe noi. Pe când aveam 30 de ani trăisem deja în trei țări din Europa (România, țara mea natală, Ungaria și Spania) și lucram la proiecte în UK și Danemarca. Era o perioadă de creștere și de învățare. Totuși, extenuarea și anxietatea au început să-și facă simțită prezența, iar sufletul meu a început să tânjească după odihnă și calm, după o semnificație mai profundă a vieții decât să cutreier lumea din loc în loc, să sar de la o slujbă la alta și de la un grup de prieteni la altul.

Puțin știam atunci despre planul lui Dumnezeu pentru viața mea. În 2011, El m-a condus către un grup de misionari creștini care au ajuns să-mi fie prieteni dragi. Ca voluntar al ONG-ului lor, am găsit un scop nou: să dăruiesc comunității. Cu trecerea timpului, bunătatea, dragostea și grija lor veritabilă pen-

tru oameni s-au arătat tot mai mult. Ei aveau tot timpul o aură de pace, bucurie sinceră, credință și înțelepciune. Ei m-au luat blând de mână și m-au adus la Iisus, lucru pentru care le voi fi mereu recunoscătoare.

Am crezut că odată ce mi-am deschis inima Domnului, cărarea mea va fi lină. Însă viața mea încă implică suferințe sufletești, eșecuri și instabilitate, iar eu încă fac alegeri nepotrivite și greșeli. Iisus a spus că vom avea probleme în lume. Cu toate acestea, putem avea pace în El și asta ar trebui să ne bucure. (Vezi Ioan 16:33.) El a mai spus și că „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

Putem apela întotdeauna la Iisus în momentele haotice și de necaz. Cuvintele și promisiunile Sale ne susțin și ne mângâie. Compașiunea și înțelepciunea Sa au fost întotdeauna cu mine, să mă ajute să îmi găsesc calmul și tăria, credința și bucuria.

Deci, poate că mintea mea percepe pacea ca pe o experiență sau o stare. Dar, în final, ne găsim pacea când avem încredere în Dumnezeu și simțim dragostea sa neclintită, necondiționată și veșnică.

SINCERITATEA ȘI INTEGRITATEA LA LOCUL DE MUNCĂ

MARIE KNIGHT

Într-o lume în care oamenii ar face aproape orice ca să avanseze, fără să le prea pese de consecințe sau de sentimentele altora, este ca o briză revigorantă să întâlnești pe cineva care se comportă cu sinceritate și integritate în munca lui.

Aceste calități sunt neprețuite. Clienți tratați bine care vor reveni. Doctori blânzi și sinceri în profesia lor, care dezvoltă o relație personală cu pacienții lor, care, la rândul lor, îi vor recomanda cu căldură familiei și prietenilor lor. Un meseriaș care își face treaba fără jumătăți de măsură va fi căutat mai apoi pentru multe alte slujbe. Un atelier de reparații cu prețuri corecte și mecanici buni va avea o afacere înfloritoare.

Oamenii se așteaptă de la creștini să fie sinceri și integri. Adesea, ei se uită dacă noi suntem creștini cu fapta și cu adevărul, sau doar cu numele. Iată câteva versete biblice care mă ajută pe mine să-mi reamintesc ce se așteaptă de la mine și faptele mele de creștin:

„Căci căutăm să lucrăm cinstit, nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor” (2 Corinteni 8:21).

„A face dreptate și judecată este mai plăcut Domnului decât jertfele” (Proverbe 21:3).

„Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți” (Proverbe 12:22).

„Adu-le aminte... să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii” (Tit 3:1-2).

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este

plină de bunătațe; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr” (1 Corinteni 13:4-6).

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

„Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Luca 6:31).

Este de ajutor să te gândești cum ar fi să te pui în locul colegului de muncă sau clientului, iar apoi să acționezi în consecință. Să îi tratezi pe alții așa cum dorești să fii tratat tu, nu ca răspuns la felul cum te-au tratat ei pe tine.

Dumnezeu dorește să-i iubească pe alții prin noi și este important să ținem minte că faptele vorbesc mai tare decât cuvintele.

ORCHESTRA LUI DUMNEZEU

MARIE ALVERO

O modalitate prin care noi, creștinii, suntem tentați să ne ascundem lumina este să ne comparăm abilitățile cu cele ale altora. Mă uit la cântărețul care cântă niște cântece așa de minunate și emoționate de slavă și mă întreb ce poate face vocea mea scârțâită în comparație cu a lui. Aud cuvintele puternice ale vreunui pastor sau orator, sau ale cuiva care știe foarte bine Biblia, iar cuvintele și mărturia mea par slabe. Mă uit cu uimire la cineva care conduce o muncă de caritate sau face ceva de impact în comunitate și simt că impactul meu este mărunț.

Abilitățile mele sunt mai silențioase. Ele par mai mult ca „vioara a doua”, cum ar fi să-i susțin pe cei care strălucesc, să-i încurajez pe cei care conduc și să slujesc în spatele cortinei. În clipa în care îmi minimalizez abilitățile și mă gândesc că nu sunt de folos este clipa în care mărturia noastră colectivă începe să slăbească și lumina noastră să pâlpâie. Și asta mi s-a întâmplat de mai multe ori decât sunt dispusă să admit.

Scriptura vorbește despre asta:

„Avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat...să le întrebuințăm” (Romani 12:6).

„Fiecare să rămână în chemarea pe care o avea când a fost chemat” (1 Corinteni 7:20).

„Dacă toate are fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup” (1 Corinteni 12:19-20).

Pentru Dumnezeu toate abilitățile noastre sunt importante. De fapt, noi avem cel mai mare impact atunci când ne folosim abilitățile, chiar și pe cele silențioase, cât mai bine putem. Abilitățile noastre sunt concepute să fie folosite în combinație cu altele, armonizându-se cu toate și susținându-se unele pe altele. Într-o orchestră fiecare instrument contează, sunetul fiecăruia este necesar pentru experiența completă. O orchestră doar cu viori, în care toate cântă aceleași note, în aceeași tonalitate, nu are nici pe departe același impact ca atunci când diferite instrumente cu corzi, de suflat, de alamă și de percuție se alătură să creeze simfonia.

Deci, te provoc să-ți folosești abilitățile „tare”. Tu faci parte din orchestra mare și frumoasă a lui Dumnezeu. Notele pe care trebuie să le cânti tu contează. Amintește-ți că sunetul piculinei nu vine de la vioară.

DE LA ISUS CU DRAGOSTE

MISIUNEA ZILNICĂ

Fiecăruia dintre cei care Mă urmează pe Mine i s-a dat misiunea și chemarea de a fi o mărturie și un exemplu viu al iubirii Mele pentru lume și pentru fiecare om din ea (Ioan 3:16-17). Să nu minimalizezi niciodată importanța ocaziilor de a aduce și de a împărtăși dragostea Mea și Cuvântul Meu cu cei pe care îi întâlnești. Nu știi niciodată ce efect poate avea o broșură, o atingere a iubirii Mele sau niște cuvinte de încurajare în viețile celor în nevoie și în căutarea adevărului.

Orice sacrificiu pe care îl faci ca să faci bine și să împarți cu alții din ce ai primit, să încurajezi inimile oamenilor și să-i îndrepți către Mine, este plăcut în ochii Mei (Evrei 13:16). Poate simți că nu ai prea multe de dăruit, dar

când îți deschizi inima către oamenii din jurul tău care au atât de puțin adevăr și nu Mă cunosc, vei înțelege cât de bogat și de binecuvântat ești spiritual. Imaginează-ți cum ar fi viața ta dacă nu ai ști că există un Dumnezeu care te iubește necondiționat și că ai un scop etern pentru viața ta!

Există oameni cu care te intersectezi în fiecare zi, care sunt pierduți în întuneric și în disperare, așteptând să găsească scopul, adevărul și semnificația vieții. Deci, nu ezita în a profita de cea mai mică ocazie să plantezi semințele iubirii și adevărului Meu în inimile oamenilor, apoi să ai încredere în Mine că voi lucra în viețile lor prin mărturia ta.